

Ivan Lehotský: NEnáhodné nehody zjednotiteľov slovenského národa Štefánik, Dubček, Peter Švec ...

- CZ24 News | 18. července 2021

SLOVENSKO: Slovensko má smolu. V jeho novodobej histórii sa opakovane vyskytla situácia, že práve vtedy, keď sa v čele štátu mal objaviť človek, ktorý by mohol národ naozaj zjednotiť, sa stala nehoda, ktorá ukončila jeho život

Z času na čas sa v slovenskej politike zjaví osobnosť, ktorá svojou širokou dušou a výraznou charizmatickou osobnosťou čnie nad ostatných, a ktorá má vzácny dar: schopnosť zlomiť svätoplukovské prekliatie rozhádanosti a nesvornosti a spojiť národ pre jeho skutočnú prosperitu a rozvoj.

Lenže žiaľ, v minulosti sa opakovane stalo, že tesne pred okamihom, keď by tá osobnosť už začala nezadržateľne mieriť na „**slovenský trón**“, sa jej životná púť náhle skončila neočakávanou príhodou.

Bol rok 1919. Iba niekoľko mesiacov predtým sa skončila prvá svetová vojna. Po dlhých stáročiach sa rozpadol rakúsko-uhorský žalár národov. Domov sa vracal najslávnejší, najobdivovanejší, najpovolanejší syn slovenského národa. Všetci ho videli na čele národnoemancipačného hnutia a nikto nepochyboval o tom, že s jeho vlastenectvom, energiou, šarmom, kontaktmi vo svete a výnimočným všestranným nadaním by dokázal Slovensko pevne ukotviť medzi európskymi národnými štátmi.

On sám možno ešte skôr veril v bratský zväzok s Čechmi, ale určite by nebol súhlasil, aby sa Slovensko stalo súčasťou unitárneho pragocentrického štátu. Práve ten sa neskôr stal realitou, aj preto, že Štefánik už nebol na tomto svete – tesne pred návratom domov bol jeho let náhle prerušený.

O 73 rokov neskôr, len pár týždňov predtým, ako rozdelením ČSSR vznikla moderná Slovenská republika, sa predčasne skončila cesta iného veľkého syna slovenského národa, Alexandra Dubčeka. Ako ústredná osobnosť Pražskej jari, symbol socializmu s ľudskou tvárou, bol predurčený byť v čele štátu a vďaka svojmu menu a osobnému príbehu by bol nepochybne tým správnym človekom, ktorý by nielen pomohol Slovensku sa etablovať na medzinárodnej scéne, ale tiež by prirodzene mohol spoločnosť zjednocovať a smerovať ku sociálne únosnejším riešeniam. Žiaľ, bez neho sa Slovensko namiesto socializmu s ľudskou tvárou dočkalo skôr „**kapitalizmu s neľudskou tvárou**“ a hlbokého politického rozvratu. Tesne predtým, ako mohol prísť na scénu, sa mu stala nehoda.

A o ďalších 29 rokov neskôr je spoločnosť opäť na akejsi križovatke. Líder, ktorý tu bol donedávna, je pošpinený a už nie je prijateľný pre väčšinu. Ľudia sú politicky rozoštvaní na niekoľko nezmieriteľných táborov a národné sily sú roztrieštené tak veľmi, ako ešte nikdy. Svet sa s korunou zmenil, vlastne nič už nie je ako bývalo a každý vo vzduchu cíti, že sa blíži zmena. Aká bude? A kto bude istou rukou pilotovať slovenský národ do nadchádzajúcich čias?

Po dlhom období, keď sa neukazovala žiadna osobnosť, ktorá by to mohla dokázať, to predsa len začínalo vyzeráť, že sa našla. **Plukovník Peter Švec mal všetko potrebné: mentálnu silu, víziu, odvahu, energiu, čestnosť, vedomosti, schopnosti, charizmu, zdravie...** Nechýbalo mu nič z toho, čo bolo treba naozajstnému zjednotiteľovi vlasteneckých síl. Keby prišiel na scénu, mohol zasvietiť ako jasná hviezda a zdalo sa, že ten čas už je neďaleko. Skôr než sa to však stalo, prišla smutná správa: ani táto nádej sa nenaplní.

Tých podobných situácií bolo v dejinách ešte viac. Nechceme nič naznačovať. Nie je zámerom tohto článku špekulovať, či to alebo tamto bola alebo nebola nehoda či „**nehoda**“. Na to nemáme dostatok spoľahlivých informácií ani chuti púšťať sa na tenký ľad. Tento článok iba konštatuje fakt: že sa v minulosti opakovaně vyskytla situácia, keď slovenský národ tesne predtým, ako by mohol dostať do svojho čela človeka, ktorý by ho mohol zjednotiť a viesť tou správnou cestou, o tohto človeka nenávratne prišiel.

A tak veľmi by sme ho potrebovali aj dnes! Niekoho, kto by zdvihol slovenskú vlajku vysoko a stal sa vzorom najmä pre mládež, ukázal jej zdravú cestu! Lebo je to titánska úloha, zachrániť mládež z veľkej miery odnárodnenej a skorumpovanej, resp. doslova nadrogovanú rôznymi závislosťami od sociálnych sietí, cez kadejaké nezmyselné zábavky až po naozajstné drogy, ktorá vníma vlastenectvo a prirodzenú identitu ako nejaké prastaré nezmysly. Ale na druhej strane – kedy v minulosti to bolo jednoduché?

Jedna vec je istá: ak sa národ neprebudí, ak bude aj naďalej podliehať hypnóзам rôznych populistických klamárov sľubujúcich nesplniteľné, ak sa nenájde niekto, kto ho dokáže prebudiť a vytrhnúť z pazúrov démonov zabudnutia, pomýlenia a ľahostajnosti, tak sa spoločenské ovzdušie rozpačitej tejto krajiny, ktorá ešte nenašla samu seba, nezmení. A možno to tak niekomu vyhovuje...

P.S.: Tento článok bol už napísaný, keď prišla smutná správa. Včera zomrel Jaroslav Paška, vlastenec. Bol zrejme prvý na rade, kto by mohol pozdvihnúť SNS a so svojím racionálnym, pozitívnym postojom prispieť k zjednoteniu národných síl. Ďalšia prekliata náhoda.